

Pròleg

AMB AQUESTA NOVA PUBLICACIÓ endegada des de l'Associació de Relataires en Català podríem dir que tanquem un cicle: el que consolida els propòsits anuals, quant a convocatòries de certàmens literaris, de l'ARC. I de nou ens trobem amb el verb «consolidar», tal com ja vam esmentar en el pròleg a l'edició del *Barcelona, t'estimo* (recull de relats sobre la ciutat de Barcelona).

Certament, el que ens ha empès i motivat al llarg del darrer any, als membres d'aquesta Associació, ha estat la necessitat d'afermar el nostre projecte de grup.

Ara que podem considerar que aquest pas ja està assegurat, és qüestió de mirar més enllà, cap al futur, i crear noves iniciatives, formular noves pensades que enforteixin la filosofia de l'ARC.

En aquest sentit, el llibre que teniu a les mans n'és un exemple.

Defensàvem a l'inici de les bases del concurs que sovint s'ha confós la poesia social amb la poesia pamfletària, sense tenir en compte que en la primera hi ha una actitud personal, vivencial i reflexiva per part del poeta o poetessa, barrejada amb el sentiment i la sensibilitat, en funció de les quals l'autor o autora pretén mostrar la injustícia social i analitzar-ne les causes. Entre les pàgines del present poemari trobareu una bona mostra d'aquestes paraules.

Però a més, la convocatòria d'aquest concurs literari tenia dues finalitats. Una, l'edició d'un llibre recull amb els poemes seleccionats. L'altra, la musicalització d'un seguit de poemes triats pel grup català Brou.

Aquest segon apartat, l'enregistrament de les cançons (edició discogràfica prevista per a finals de 2011 i del qual se n'informarà oportunament a la web de l'ARC), és el que ens enorgulleix més, en tant que Associació de Relataires en Català, pel que significa d'implicació de la literatura, i més en concret de la poesia, en el món genèric de les arts. Ha estat una iniciativa acollida amb il·lusió per totes i tots els participants, cosa que ens complau perquè l'esforç, l'afany, el treball, són la base de qualsevol empresa, però la força de la il·lusió és vital per gaudir amb escriure dels resultats finals.

Més ara és moment de girar la pàgina i de submergir-se en la poesia. Bona lectura!

Sílvia Romero
Presidenta de l'ARC

Violència de gènere

ANNA GARCIA (*Anna Garcia Garay*)

La idea que torna,
que amenaça,
que maltracta, insistent.

Inútils, els parèntesis,
les parets.
Les barricades de punts
i a part.
El cor tremola batecs
de mots tartamuts.
Ordres d'allunyament
en morse per no sentir
a prop l'alè-olor-dolor
del passat.

O-bli-da'm.

L'amor podrit fa pudor
de vidres trencats.

Vida

MONTSE ASSENS (*mar*)

Intrusa dins una història que no és per a mi,
pateixo la incertesa de no saber quin és el meu lloc,
de no veure més enllà,
de no estimar l'instant ni el futur,
de no creure en l'amor ni en la rebel·lia
d'un cor oprimit pels anys a causa de la covardia.

Descarrego sobre un full blanc
el trèmol dolor que m'angoixa
i que rau en el racó més amagat de la tendresa
i que s'allibera a batzegades fortes
com qui fogosament profana
la transgressió d'un blau quan es fa de nit.

Bufo a les estrelles per apagar-les,
trec de dins meu aquests mots
i faig fora el verí de l'addicció.

Amarada de follia desperto del mal son,
i guardo la imatge a la cambra càlcica del desengany
perquè el pas dels anys no l'erosioni
i que esdevingui poema etern
dins la immensitat eixerhada dels mots.

Revolta a quatre mans

ANNA RISPAU I MONTSE ASSENS (*Anna Rispau / mar*)

Esgarip que ascla
el sangonós silenci.
Mans revoltades.
La pell cau i rellisca
pel destí fosc i tèrbol.

Fuig la mirada
rere el canyís que trenca
barrots de cel·la,
vers l'absorta temença
d'un plany innat brevíssim.

Prop l'aigua grisa
títul·len jocs de fusta,
s'estremeix el cant.
S'esblaima el nostre batec
pel seu clam de tendresa.

Són els seus somnis
aquarel·les boirosses,
cors de pergamí.
Fràgil somris de seda
que encén l'alba entre arinjols.

Tots som infants

ANNA RISPAU (*Anna Rispaü*)

Som tan sols poetes,
només som cantants,
però volem fer arribar les nostres paraules
i alçar la veu per cridar
que **TOTS SOM INFANTS**:

AMB DRET A SER LLIURES

I A NO PATIR FAM.

AMB NEGUIT PER APRENDRE

I DELER PER SOMNIAR.

Com pot entendre que el món pot canviar,
que té dret a ser lliure,
quan li planten una arma a la mà?

No tenen aigua
ni res per menjar.
Ni tan sols els queden
llàgrimes per plorar.

Com pot creure en els somnis
quan la mare no el pot abraçar
perquè està malalta
i el tractament no arribarà?

Tan sols som poetes,
som només cantants,
però molts cors volem sacsejar
clamant que **TOTS SOM INFANTS**.

Tsunami

FRANCESC ARNAU (*F. Arnau*)

La terra ha tremolat com mai ho havia fet,
vuit coma nou a l'escala de Richter,
la pell se li ha trencat en més de mil bocins
i els vidres fragmentats han fet un trencadís
enmig les avingudes, els carrers i les places.
A dintre l'Oceà s'han format grans onades
obscuras i terribles de deu metres d'alçada,
com quan dones un colp amb el poal a vessar
i l'aigua es desplaça formant cercles concèntrics,
han envaït les costes amb tota impunitat
arrossegant vaixells com si fossen de palla,
com cagalló per sèquia van vehicles i cases,
i enceguen els ponts d'autopistes i els ports...
Les persones intenten escapar de la mort
pujant a les terrasses, però tot és inútil,
la corrent es desboca com un cavall salvatge
alliberant el monstre que dorm a la Central,
i aprofita l'ocasió per tornar a nafrear
els cossos de persones, d'animals i de plantes...
El botxí d'Hiroshima ha tornat a escapar-se!

Titulars de lletra petita

VICENÇ AMBRÓS (*Vicenç Ambrós i Besa*)

S'enlleganyen, com sempre, les notícies
parlant d'alguna guerra, d'atemptats,
de cadàvers, i també d'injustícies
que naufraguen en mars d'impunitats.

Un altre cop s'escampen les primícies
de convulsions i conflictes armats,
i les fotos, delirants o fictícies,
d'un gran ventall de personalitats.

I mentrestant, es mou l'economia
al compàs d'un ventall de magnituds,
pressuposant que cal estar-ne al dia

per desxifrar les mil incertituds.
El contingut, tanmateix, no varia
quan s'eternitzen les vicissituds.